

Γράφει ο **Κίμων Ρηγόπουλος**

Αφού έπαιξαν πρώτα το παιχνίδι της κότας που ντύνεται λιοντάρι, αφού εξάντλησαν όλο το μελό ρεπερτόριο του 'τραβάτε με κι ας κλαίω', αφού ασέλησαν πάνω στην απελπισία των ανθρώπων που τους επέτρεψε να λεονταρίζουν δωρεάν, τώρα γειώθηκαν οι τιποτένιοι στην πραγματική τους φύση. Είναι οι σύγχρονοι κοτσαμπάσηδες. Δεν προσκυνούν βέβαια τον Σουλτάνο αλλά τον Σόιμπλε. Δεν λογοδοτούν στην Υψηλή Πύλη αλλά στην τρόικα. Μικρές λεπτομέρειες που δεν ακυρώνουν την αποκαλυπτική ιστορική αναλογία.

Είναι οι ίδιοι για τους οποίους η μακαρίτισσα η **Μαλβίνα Κάραλη** είχε πει κάποτε: αυτοί δεν είναι κόμμα, είναι δέκα κώλοι που ζητάνε καρέκλα. Απομυζούν αποστεωμένα κουφάρια με το καλαμάκι. Έχοντας περιγηθεί ασκόπως στην πρώτη νιότη τους σε θεωρίες που τους ξεβόλευαν, αποφάσισαν να αγκυροβολήσουν στο απάνεμο λιμάνι του ολοκληρωτικού καπιταλισμού που διά βίου τους τρέφει. Άλλοτε με κανένα κέφαλο, κανένα πρόγραμμα ευρωπαϊκό, τώρα με συναγρίδα πεσκέσι των αξιοσέβαστων δανειστών. Φοροεισπράκτορες της συμφοράς, αφήνουν πίσω τους την αποφορά της ακατάσχετης λιγούρας τους.

Εξαγγέλλουν μέτρα για την αθλιότητα ισοδύναμα της αθλιότητάς τους. Άλλοτε κλαίγοντας και άλλοτε στεγνοί δακρύων, παριστάνουν ότι κυβερνούν οι προσκυνημένοι των μνημονίων.

Σκιαμαχούν για το θεαθήναι στο καταργημένο κοινοβούλιο για να στήσουν το θλιβερό σκηνικό του δικομματισμού. Χαζοχαρούμενες υπάρξεις που η ελλειμματική τους συνείδηση αποτελεί και το ασφαλές διαβατήριο της ψωραλέας καριέρας τους. Πουλάνε τα εναπομείναντα στο σεντούκι της γιαγιάς για τη 'φουκαριάρα την πάρτη τους'.

Δεν τους χωρούν οι έννοιες γι' αυτό εφευρίσκουν ισοδύναμες μετωνυμίες. Δεν τους χωράει η φωνή τους γι' αυτό μιλούν με άλλες. Δεν τους χωράει η αλητεία τους γι' αυτό δανείζονται και τις αλητείες των προστατών τους. Ενώ τραγουδούσαν ανέξοδα κάποτε το 'γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον', τώρα ενθρονισμένοι με το αζημίωτο στο παρόν, αλλάζουν το χαβά τους και τραγουδούν αμέριμνοι το 'και περάσαμε όμορφα, όμορφα, όμορφα'. Στοιχημένοι δίπλα και κάτω από τον άνθρωπο που ο λόγος του είναι σπαθί στομωμένο απ' το ψέμα, εφορμούν σαν όρνια με νύχια που δεν είναι πια γαμψά, καλλωπισμένα από το μανικιούρ της τρόικας. Κλεπταποδόχοι ιδεών που ποτέ δεν πίστεψαν, τις εξαργυρώνουν τώρα όσο όσο για μια πρέζα «δυτικής» καλοπέρασης. Μικροί άνθρωποι στήνουν τις μεγάλες απάτες. Ψευδομάρτυρες της συμφοράς χαρτζιλικωμένοι, είναι αυτοί που αναλαμβάνουν συνήθως την υπεράσπιση των μεγάλων αφεντικών.

Και το ακροατήριο; Το σιωπηλό ακροατήριο γιατί δεν επεμβαίνει; Αφού δεν έχει να χάσει τίποτα. Μόνο να κερδίσει τη φωνή του και την τιμή του έχει.

ΥΓ. Διαβάζω αναλύσεις επί αναλύσεων για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που παγιώνεται σε αναπόφευκτο κακό. Με ενοχλεί ότι οι περισσότερες είναι στρογγυλεμένες για να πληρούν τους όρους του πολιτικής ορθού. Πιστεύω ότι χωρίς την ολοκληρωτική αποδόμηση αυτών των τυχάρπαστων που παριστάνουν τους κυβερνήτες, θα αιωρείται μονίμως μια ντροπαλή συμπάθεια γι' αυτούς που

‘προσπάθησαν αλλά δεν μπόρεσαν’. Είναι λοιπόν χρέος μας να αποκαλύψουμε χωρίς αστερίσκους και δισταγμούς το πραγματικό μέγεθος των ψύλλων που κάθισαν στο σβέρκο μας.